

bi tam pa tam skoraj lahko tiče streljal v Azii na eni, v Evropi na drugi strani. Na več krajih so ob Dardanelah močne terdnjave, ktere bi užugale vsako ladjovje, ako bi bile v dobrem stanu. Dokler bojo pa Turki tū gospodarji, se ni tega bati.

Popoldne smo se peljali memo Galipolja in smo hotli skozi Marmora-morje, al silni viharji so nas zapodili nazaj, da smo mogli pred Galipoljem mačka spustiti in se tū ustaviti. Proti polnoči smo jo spet poskusili naprej udariti, al spet je tako huda bila, da še le 21. aprila zjutraj smo dospeli na svoj cilj in konec. Zjutraj ob petih me pokliče čuvaj, naj se pripravim viditi Princesnje (Prinzen-Inseln) — tisto versto lepih otokov, kjer stanujejo bogati Turki poleti. Kmali se vstopim s svojim daljnogledom in ogledujem zale otočice — pa kmali zagledam tudi en kos Carigrada; škoda, da ga je megla nekoliko zakrivala. Delj časa se peljemo prav blizo imenitnega mesta, dokler se zjutraj ob sedmih ne ustavimo blizo Serailove erti — to je, erti tiste palače, ktera bi, če bi mogla govoriti, povedala tisuč in tisuč homatij vsake baže, ki so se že pripetile v tem sultanskem poslopji. Razgled čez predmestja carigradske: na Galato in Pero in na Stambul (tisti del mesta, kjer sami Turki prebivajo, in ktere ga „zlato rog“ loči od unih predmestij) na europejski, in čez Skutari na azijski strani je tako lep in veličasten, da se popisati ne dá, da ga človek le viditi mora, ako če zapopasti lepoto tega kraja. Kdor pa želi čisto veselje nad temi kraji si v spominu in sercu ohraniti, naj ne stopi v mesto, ampak le od zunaj naj ogleduje in potem — dalje potuje. Vendar od vsega tega Ti bom drugikrat kaj več pisal. V dveh mescih, kar tū bivam, sem si že marsikaj nabral, kar bi utegnilo mojim rojakom mikavno berilo biti.

Jutri (1. julija) odrinememo naravnost v Aleksandrijo, tedaj v Afriko.

Ljubo mi bo, ako moje pisma razglasiš po „Novicah“, da bojo vsi moji prijatli vedili, kje da sem in kako mi gre“.

Novičar iz raznih krajev.

Francozki vladni časnik „Moniteur“ je 5. dan t. m. razglasil imena pooblastencov tistih vlad, ktere bojo nadomestovane v Parizu pri zboru, kteri se bo začel 20. dan t. m. za dosežbo mirne sprave. Vsaka teh vlad, zunaj sardinske, bo imela dva zagovornika pri tem sila sila imenitnem zboru. Naša vlada je izvolila predsednika ministerstva grofa Buola, kteri bo krepak zagovornik od avstrijske vlade osnovanih nasvetov, ki bojo podlaga zborovega pogajanja; njemu na strani bo baron Hübner, ki je sedaj poročnik avstrijske vlade v Parizu; — francozka vlada je izvolila za svojega namestnika grofa Valvski-ga, ministra unanjih oprav, kteri je kot žlahtnik cesarja Napoleona navdan tudi skozi in skozi njegovega duha; njemu na strani bo baron Bourqueney, ki je sedaj poročnik francozke vlade na Dunaji, — oba se štejeta k miroljubni stranki; — angleška vlada bo poslala grofa Clarendon-a, svobodoljubnega ministra, in pa lorda Cowley-a, namestnika lorda Palmerstona v Parizu; — rusovsko vlado bota nadomestovala grof Orlov, eden naj slavnih prijatlov rajncega cara Nikolaja, mož od glave do nog staro-rusovske korenine, in pa baron Brunov, nekdanji rusovski poročnik v Londonu in v razmerah francozke in angleške vlade dobro podučen, — uni vojskoljubne, ta miroljubne stranke; — sardinska vlada, ki se bo vdeležvala tega zbora le toliko, kolikor se turška vojska dotikuje laških zadev in bregov srednjega morja, bo poslala markija Massimo d'Azeglio, učenega in svobodoljubnega moža, v zbor; — turška vlada pa pošlje ministra unanjih oprav Ali-paša, namestnika staro-turške stranke in svaka sultanovega, od ktere ga se pravi, da je

vdan francozki vladi, in pa Mehameda Djemila Bey-a, sina Rešid pašovega, od ktere ga se terdi, da je prijatelj angleške vlade. Vidi se iz tega, da vse vlade so si izbrale krepke zastopnike. Med tako imenovanimi velikimi vladami, ki se bojo snidile v pariškem zboru, se pogrešuje le prusovska vlada; kakor je dosihmal samosvoja ostala, tako se tudi sedaj v zboru pariškem ne nahaja; morebiti bo še le po sklepu nemškega zaveznega zbora zedinjena z nemškimi državami stopila v to kolo, ki ima razsoditi konec vojske; 7. dan t. m. je imel v Frankobrodu zbor o ti zadevi biti. Malokdaj, dokler svet stoji, se je snidel zbor, v ktere ga rokah leže tako imenitni sklepi za celo Evropo, kakor v rokah tega, ki se bo začel, kakor smo rekli, zadnje dni tega mesca v Parizu. — Od cesarja Napoleona, kteri, kakor je znano, po izgledu svojega ujca Napoleona I. veliko derži na srečne in nesrečne dni, ki so zaznamovani v zgodovini Napoleonske rodovine, pripovedujejo, da je unidan rekel: „Do 20. sušca bo mir sklenjen“. 20. sušec je namreč obletnica povratbe Napoleonove iz otoka Elbe, kjer je vjet bil, in veljá od tistega časa za srečen dan v Napoleonovi hiši. — V tem, ko se še sliši, da na Rusovskem ni vse zadovoljno, da se mir sklene po znanih predlogih, je pa na Turškem le en glas veselja, da bi bilo konec vojske, ktera jim je toliko nadlog na glavo nakopala. Ni tedaj čuda, da vse druge novice se sedaj memo te preimenitne nič kaj ne porajtajo. — Dunajski veliki škof in kardinal Raušer bo dal v Jeruzalemu prostorno hišo zidati za popotne katoličane, kteri pridejo iz našega cesarstva v sv. deželo. Zidala se bo ta hiša, za ktero je že zemljiše določeno, iz dnarja tistega zaklada, kteri stoji pod varstvom kardinalovim, in v enem letu bo gotova; za tega voljo gré v kratkem neki vradnik c. k. ministerstva za kupčijo in javne stavbe z dvema mojstroma iz Dunaja v Jeruzalem, da bo tū izdelal načertek hiše. — Z železnico iz Bigrada v Carigrad bo vendar le resnica; že se delajo priprave in, kakor se sliši, so stroški te 130 do 135 zemljop. milj dolge ceste na 50 do 60 milijonov gold. prerajtani. — Sedaj pa še nekaj za gospodarstvo zlo važnega: Na Francozkem je neki gosp. Fabre našel zdravilo, s kterim si upa ozdraviti vsacega smerkovega in červi-vega konja. Vojni minister je gosp. Fabru izročil dva smerkova, že konjedercu zapadena vojaška konja, in oba je nek ozdravil; med peterimi drugimi konji, ktere Faber ozdravlja, so trije nek že popolnoma zdravi, dva pa že tudi na poti k zdravju. Ministerstvo bo potem razglasilo Fabrovo zdravilo. Neizrečena dobrota bi to pač bila — al dokler ne vidimo sami smerkovih, res smerkovih kónj ozdravljenih, bomo dvomili nad to novico, ker že enekrat se je priporočevalo „gotovo zdravilo“ smerkovih kónj, pa še danes ga — nimamo!

Flora ljubljanske okolice.

Po ojstri pa ne zlo sneženi zimi mesca decembra, v kterem je v prosti okolici ljubljanski mraz došel 17. stopnjo, je južno vreme perve polovice mesca januarja stajalo vès sneg, in druga polovica tega navadno naj merzlejega mesca je bila tako gorka in prijetna, da v okolici ljubljanski in na vertu botaniškem je več pomladanskih cvetlic se iz zemlje prikazalo, ki so se pozneje popolnoma razevéle. Bile so pa milice letošnjega južnega januarja sledeče: beli zvončki, trobentice, marjetice, bela ali siva jevša, resica, leša, divji poper, beli lopúh, beli in zeleni teloh, zgodnja verba, jeterne in pižemce itd. Predzadnji dan januarja je pa spet mervico snega padlo čez omenjeno floro in merzleje vreme je spet ustavilo cvetke.

A. F.